

KLUB ZHÝRALCO

BEZ
MILOSTI

SARA CATE

BEZ MILOSTI

Copyright © Mercy, by Sara Cate, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7307-7 (pdf)

SARA CATE

BEZ
MILOSTI

přeložila Jana Milotová

Maggie

„A tak jsem ji popadl za vlasy a oba jsme si to náramně užívali, ale pak jsem se jí podíval zpříma do očí a řekl: ‚Vykuř mi péro jako hodná holčička.‘ Než jsem se stihl vzpamatovat, napřáhla se a dala mi pěstí přímo do oka.“

Skoro se udusím svým chardonnay. Z opačné strany stolu nás můj kamarád Emerson baví svým nejnovějším ložnicovým traumatem. S těmihle chlapy se člověk nikdy nenudí. Každý čtvrtek se scházíme na skleničku a každý z nich se s ostatními podělí o nějakou sexuální eskapádu, kterou nás obveselí. Zatímco já tam tiše sedím a přemýšlím, jak jsem se sem sakra vůbec dostala.

Všichni chlapi sebou soucitně trhnou a zaklejí a já tiše hledám slova, kterými bych se zapojila do rozhovoru.

„Myslím, že se jí to moc nelíbilo,“ řeknu s nuceným smíchem. Všichni to samozřejmě vezmou jako vtip, takže si vyslechnu několik sarkastických odpovědí.

„Myslíš?“ Emerson se na mě smutně usměje a přitiskne si na svůj pohmožděný obličej pivo, které mu poslouží jako ledový obklad.

S Emersonem jsem se seznámila před několika lety, když jsem organizovala akci pro jeho neúspěšný startup. Pak začal

pracovat pro naši současnou společnost a poprosil mě, abych se k němu přidala. Na rozdíl od většiny mužů, se kterými pracuju, nepovažuje Emerson moji asertivitu za hrozbu. Naopak – váží si mě za všechno, za co mě ostatní kritizují.

Vždycky musím mít všechno pod kontrolou. Umím skvěle delegovat práci i rozkazovat. Nenechám se od druhých do ničeho tlačit a nedopustím, aby mě přiměli cítit se hloupě. Právě proto jsem jeho nabídku přijala.

Nenávidím společnost, pro kterou pracujeme? Samozřejmě. Je to jeden velký chlívek – neorganizovaný, zkorumpovaný a vedený naprostými imbecily.

S těmhle třemi chlapy ale spolupracuju ráda. Emerson, Garrett a Hunter jsou skvělí. Do ničeho mi nekecají a nekritizují moje nápady. Opravdu mě poslouchají, a jak je dnes večer vidět, chovají se ke mně jako ke kamarádce. I když se zrovna nemůžu zapojit do jejich bláznivých sexuálních historek.

Vždyť... jsou to tři svobodní muži v nejlepších letech. Nemůžu říct, že by mě jejich eskapády překvapovaly.

„Totiž... myslel jsem, že nám to spolu klope,“ řekne Emerson, který se po svém neúspěšném pokusu o malé postelové dobrodružství tváří opravdu sklíčeně. „Vypadala, že je ochotná le-dacos vyzkoušet, a připadalo mi, že ji to vzrušuje, ale nejspíš jsem se spletl. Zjevně nebyla fanyнка sexuálního ponižování.“

Napiju se vína, aniž bych na jeho poslední poznámku zareagovala. Možná bych měla Emersonovi vysvětlit, že ne všechny ženy mají rády, když je někdo ponižuje. Je dost možné, že už se jí to stalo tolikrát, až toho prostě měla dost a konečně vystartovala. Nebo bych mohla Emersona zasvětit do malého tajemství, že ženy se dost často jen zdají být víc „ochotné le-dacos vyzkoušet“ než ve skutečnosti jsou.

V tomhle konkrétním případě se vsadím, že se jí to zpočátku opravdu líbilo. Emerson je pohledný a sebevědomý a v posteli mu to nejspíš jde. Ale kdyby někdy nějaký muž chytl za vlasy mě a mluvil na mě takhle, taky bych mu vlepila facku.

„Sakra, chlape,“ řekne Garrett a zamračí se. „Škoda, že neexistuje způsob, jak dát lidi dohromady podle toho, jaké úchylny rádi provozují.“

Zatímco se mu chlapi smějí, zůstanu na něj zamyšleně zírat.

„Myslím to vážně. Jak úžasné by bylo, kdybys mohl potkat někoho, komu se líbí stejně ulítlé věci jako tobě? Nemusel bys nic skrývat ani se stydět za zvrhlé věci, ze kterých ti vlhnou kalhotky.“

Tentokrát se opravdu zasměju, protože celé téhle věci s Emersonem se dalo předejít jednoduchým rozhovorem s jeho partnerkou. To, že si Garrett vážně myslí, že za něj tenhle problém vyřeší nějaká aplikace, je k smíchu. Muži...

„Jsi šílený, Garrette,“ řekne Hunter, který sedí u stolu se svojí přítelkyní Isabel.

„To teda ne,“ namítne Garrett. „To teda nejsem. Kdo z nás nemá choutky na neobvyklé praktiky, které chtěl vždycky vyzkoušet, ale bál se o to požádat? I když teď už je jasné, že Emersona se to netýká.“ Ozve se další smích a narážky a všichni si Garretta dobírají. Všechno, co řekne, berou jako vtip. A já asi taky. To, co navrhuje, je snadno představitelné – ale jen z mužského pohledu. Žádný stud. Žádný strach. Žádní úchylní kretěni, kteří čekají, aby vás mohli zneužít. V dokonalém světě by taková aplikace byla úžasná. Ale my v dokonalém světě nežijeme a Garrett nemá sebemenší tušení, jaké by něco takového bylo pro ženy.

„No tak. Myslím to vážně,“ namítne Garrett. „Určitě jste vyzkoušeli spoustu úchyláren, ale co je hlavní věc, o jakou byste si chtěli říct? Určitě něco takového máte, tak to vyklopte.“

„Ty první,“ řeknu a přinutím odpovědět nejdřív jeho.

„Tak dobře.“ Poté co se napřímí a sebere odvalu, nám oznámí: „Rád se dívám.“

Odolám nutkání obrátit oči v sloup. Samozřejmě. To nemůžu nikoho překvapit. Kluci ale i tak projeví zájem, zatímco já tam jen dál sedím a usmívám se. Když přijde řeč na Huntera,

přirozeně se vyhne odpovědi. Ale když plachá zrzka po jeho pravici hrdě oznámí svoji zálibu ve skupinových aktivitách, pořádně tím rozvíří konverzaci. Dávám jí plus za to, že se k tomu přiznala.

Jakmile se jejich pohledy upřou na mě, zarazím se a pak energicky zakroutím hlavou.

„Na mě se nedívejte,“ zarazím je.

„No tak, Mags,“ řekne Hunter s úsměvem.

„Já žádnou úchylku nemám. Jsem čistě konvenční.“

Garrett na mě přimhouří oči a já se kousnu do rtu, abych potlačila stydlivý úsměv.

„Tichá voda břehy mele,“ prohlásí Garrett.

„Cože?“ zasměju se.

„Vsadím se, že jsi nejzvrhlejší člověk u tohotohle stolu,“ zavtipkuje a já se hlasitě rozchechtám.

Kéž by měl pravdu.

♦♦♦

O pár hodin později se loučíme na parkovišti. Emerson mě doprovází jako každý týden k autu. Když vytahuju klíče z kabelky, hlasitě se zasměje.

„Garrett má fakt bláznivé nápady,“ řekne.

„To má,“ odpovím, ale neberu to nijak vážně.

„Tenhle by ale mohl zafungovat. Nemyslíš?“

Dojdeme k mému autu a já se na něj pozorně zadívám. „Ne, to tedy nemyslím.“

Zatváří se sklesle. „Proč?“

„Protože neznám jedinou ženu, která by se cítila dobře, kdyby tyhle informace prozradila, aniž by se cítila zneužitě. Ve chvíli, kdy přiznáme, že jsme byt' jen trochu perverzní, muži to vezmou jako osobní pozvánku k překročení hranic.“

„A co kdybychom naše členy prověřili? Zavedli bychom bezpečnostní protokoly. Byli bychom k ženám vstřícnější.“

Nakloním hlavu na stranu a pokrčím rameny. „Já nevím. Asi nejsem ten nejlepší člověk, kterého se na to ptát. Nejsem tak... sexuálně zdatná jako vy.“

„No bez tebe bych do toho nešel,“ odpoví a moje rty se přitom roztáhnou do mírného úsměvu. Věřím mu. Nevím, co na mě Emerson vidí jiného než kdokoli jiný, ale můj svět by byl lepším místem, kdyby víc mužů dokázalo mít alespoň špetku jeho respektu.

„V tom případě je asi dobře, že je to jen bláznivý nápad,“ zavtipkuju, odemknu auto a otevřu dveře.

„Nemusel by,“ dodá a já se zarazím. Pomalu se k němu otočím. Zmocní se mě špatný pocit.

„To nemyslíš vážně.“

„Budme upřímní, Maggie. Firmě, pro kterou pracujeme, zbývají v nejlepším případě tři měsíce. Nechci jen tak přejít k další pitomé zábavní společnosti, která nemá žádné nové nápady. Jsem připravený na ty naše. Myslím, že my čtyři dokážeme něco úžasného.“

Přimhouřím na něj oči. „Shromažďoval jsi nás kolem sebe jen kvůli svému soukromému podnikání, co? A já si celou tu dobu myslela, že jsme přátelé,“ zavtipkuju. Šibalsky se zasměje.

„Ale máš mě ráda,“ prohlásí se zářivým úsměvem.

„Ne, nemám,“ odpovím a hodím kabelku na sedadlo spolujezdce. Když nastoupím a nastartuju, Emerson se ke mně nakloní a bezostyšně se na mě usměje.

„Slib mi, že mi pomůžeš. Myslím to vážně, Maggie. Mohlo by to být úžasné, ale bez tebe to nezvládnou.“

Můj odpor se v tu chvíli rozplyne a já si povzdechnu. Co na dělá? Ví, že pokud jde o krach naší současné společnosti, má pravdu; už to začalo. A pokud se s Emersonem neposunu dál, budu se muset vrátit k plánování akcí nebo práci pro nějakého kretěna, co si myslí, že nejsem nic víc než jeho sekretářka – naprogramovaná přijímat objednávky a nosit mu kafe. Což kategoricky odmítám.

Věnuju mu přísný pohled, ale pak kapituluju. „Fajn, ale musíme to udělat tak, aby to pro ženy bylo lákavé. Žádná pochybná perverzní aplikace k seznamování.“

S úsměvem plácne do mého auta. „Samozřejmě. Cokoli budeš chtít.“

„Musíme vytvořit prostředí pro všechny prosté jakéhokoli odsouzení. A bezpečnost musí být nejvyšší prioritou.“

„Souhlasím,“ odpoví s vážným výrazem.

„Ale fakt netuším, jak chceš zajistit bezpečnost členů bez fyzického místa, kde by se mohli scházet.“

Myslím to jako řečnickou otázku, ale Emersonovi se najednou rozzáří oči a můj nepříjemný pocit se vrátí.

„To je úžasný nápad.“

„Ne,“ odpovím rychle.

„Ano,“ namítne, „už přece máme zkušenosti s vedením klubů a různých akcí.“

„Takže teď si chceš otevřít klub pro lidi, kteří se budou... scházet a co? Mít spolu sex?“

Šibalsky se na mě usměje a já mám chuť praštit obličejem o volant. „Emersone, nemůžeme si otevřít sex-klub.“

„Proč ne?“

„Protože... nejsem... nemůžu. Je to...“ Koktám a on na mě zírá a čeká, až mu řeknu aspoň jeden pádný důvod, proč je to špatný nápad.

Pravdou je, že žádný nemám. Jediné, co se tomu nápadu přičí, je vnitřní hlásek, který mi říká, že sex je hanebný a špatný. Můj racionální mozek dokáže uznat, jak moc je to směšné, ale nedokážu se toho hlásku zbavit.

„Popřemýšlej o tom,“ řekne.

„Provedu.“

„Bez tebe by to byl průšvih.“

„Já vím.“ Zasměju se.

S tím zavře dveře a sleduje, jak vyjždím z parkoviště cestou domů. Během jízdy se znovu zasměju jeho šíleným nápadům.

Jestli si Emerson myslí, že jsem typ ženy, která by mohla vést sex-klub, je blázen.

Buď mě vůbec nezná on... nebo se neznám já.

Beau

„Čaroděj na tebe sešle paprsek nemoci. Hod' kostkou, abys mohl jít na kontrolu.“

„Co to sakra znamená?“ vyštěknu.

„Prostě hod' kostkou.“ Poslechnu, a když se kostka zastaví, hráči kolem stolu sebou svorně trhnou.

„Co to sakra...?“ zeptám se znovu.

„To znamená, že jsi mrtvý,“ prohlásí se samolibým úsměvem pihovatý kretén sedící naproti.

„Co má kurva být?“ Odhodím herní manuál své postavy a zpražím toho kreténa pohledem, až sebou trhne.

„Beau...“ Sophie vedle mě varovně zasténá.

„Co? Tohle není fér. Ten kluk si doslova vymýšlí pravidla a jen tak se rozhodne, že jeho pitomý čaroděj zabije mého barbara? Tahle hra je pitomá.“ Pokusím se mu útlou knížku vytrhnout z ruky, ale jakmile na paži ucítím Sophiinou ruku, zarázím se. Podívám se na ni. Má zrůžovělý obličej a je z mého výbuchu v rozpacích, takže si zase rychle sednu zpátky a nechám to být. Cítím na sobě pohledy ostatních hráčů a rozhodnu se nechat to být.

S úšklebkem namířeným na čaroděje se kousnu do jazyka. I když tuhle stupidní, zasranou hru nesnáším, líbí se mi, že

sem můžu vozit Soph. Když se budu chovat jako totální barbar, najde si někoho jiného, kdo ji vezme na večer s Dungeons & Dragons.

Jelikož jsem teď podle všeho mrtvý, znamená to, že můžu sedět a nic nedělat, zatímco ona bude pokračovat ve hře. Je to kurevská nuda, ale rychle to uteče. Za hodinu máme hotovo a můžeme konečně odejít.

Když si balíme věci, všimnu si, že ten pitomý čaroděj až moc dlouho zírá na Sophii. „Pojďme odsud,“ zavrčím a odtáhnou ji ke dveřím obchodu s komiksy.

„Mějte se, kluci,“ řekne a oni jí jednohlasně odpoví.

„Měj se, Sophie,“ zavolá za ní kluk.

Jakmile jsme v autě, cítím, jak se na mě dívá. Konečně prolomí ticho. „Už si vzpomínám, proč jsem tě začala tak nesnášet.“

O čem to sakra mele? „Jak to jako myslíš, že jsi mě začala nesnášet?“ zasměju se.

„No podváděl jsi moji sestru a choval ses k ní jako ke kusu hadru, takže... jo.“

„Au,“ odpovím. „Ale počkej... Copak mě nesnášíš i teď? Proč?“

„No já nevím... možná proto, že mě ztrapňuješ před mými kamarády a staráš se jenom o sebe.“ Podívám se na ni a skutečně ucítím náznak výčitek.

„Proč ti na těch šprtech tak záleží?“

„Jsou to moji kamarádi, Beau. A jestli sis nevšiml... já jsem taky šprtka.“

„Ale cool šprtka,“ odpovím a usměju se na ni. Obrátí oči v sloup a zadívá se zpátky na svůj telefon.

Když Sophiina sestra, moje bývalá, začala před rokem chodit s mým tátou... bylo to zatraceně trapné. Ještě horší byl můj pocit, že Charliina máma i sestra mě určitě nenávidí. Takže jsem podnikl všechno pro to, aby to nebylo tak trapné. Nakonec se to zvrhlo v to, že jsem patnáctileté holce začal dělat řidiče a partáka na D&D.

„Nemám rád toho čaroděje. Není to tvůj kamarád, že ne?“

Prudce otočí hlavu mým směrem. „Kyle? Jo... teda ne. Není to nijak blízký kamarád, ale trochu ho znám ze školy. Proč?“

Spadne mi čelist. Zastavíme na červené a já na ni zůstanu šokovaně zírat. „Do prdele... ty jsi do toho čaroděje zabouchnutá?“

„Ne!“ vykřikne.

„Ale jsi,“ namítnu s úsměvem.

Ve tváři se jí objeví kyselý výraz a střelí po mně jedním z těch svých drzých pohledů. Nakloní hlavy na stranu. „I kdybych byla, ty jsi ten poslední člověk na světě, se kterým bych o tom chtěla mluvit.“

„Proč? Dávám skvělé rady ohledně randění.“

Zasměje se. „Tvoje bývalá přítelkyně teď chodí s tvým tátou, takže...“

„Au. Už podruhé. Dneska jsi pěkně zlá.“

„No mám pravdu.“

Stejně mě to ale uráží – bez ohledu na to, jak moc je to pravda. Jenže to jí neřeknu. Místo toho pokračuju v jízdě a snažím se vypadat co nejmíň dotčeně.

Nejsem zahořklý kvůli Charlie a tátovi. Už jsem se přes to přenesl. Je mi to jedno. Nikdy jsem si nemyslel, že by Charlie byla moje životní láska nebo tak něco. Rozešli jsme se. Byla moc náročná a příliš toho ode mě chtěla... což, když se ohlédnou zpátky, bylo vlastně minimum. Ale přestal jsem kvůli tomu úplně randit. Ať dělám, co dělám, moje pozornost nikomu nestačí a nedokážu nikoho udělat šťastným. A naopak. Nikdo si nedokáže udržet moji pozornost a nikdo mě nedokáže přimět, abych mu jí věnoval víc.

Charlie se prostě k tátovi hodí víc a já z nich mám radost. Můžou dál dělat, co kurva chtějí v tom jeho podivném klubu, a já můžu každý týden s úsměvem ve tváři dorazit na úterní tacos.

A je to fajn.

Je to vážně v pohodě.

„Tak co, promluvíš si s ním?“ zeptám se, zatímco vjíždíme do Sophiiny čtvrti. „S tím čarodějem.“

„Asi ne,“ odpoví a zjevně zapomene, že jsem ten poslední člověk na světě, se kterým by o tom chtěla mluvit.

„Proč ne?“ Vzedme se ve mně ochranný instinkt, ale zachovám si chladnou hlavu. Sophie se jen tak nedá a já vím, že chce, abych se k ní choval jako ke kterékoli jiné dívce. Ale nemůžu si pomoci a cítím se vůči ní trochu víc ochranný. Být pubertákem je v dnešní době i tak dost těžké, ale ti zasraní transfované jí to chtějí ztížit ještě víc.

„Protože nechci žádného kluka,“ odpoví plochým tónem, zatímco na mobilu vyťukává zprávu. Svráštím obočí a už se chystám položit další otázku. Ona ji ale zjevně očekává, protože vzhledne a odpoví na ni dřív, než se zeptám. „A ne, nestojím ani o holku, jestli ses chtěl ptát na tohle.“

Chtěl.

„Prostě teď nikoho nechci. Moje nejlepší kamarádka Chloe má kluka a připadá mi, že je pro ni jako osina v zadku. Je s tím spojeno tolik práce a stresu.“

Vyprsknu smíchy. „Chytrá holka.“ Jestli někdo ví, jaké je být otravný přítel a přinést do vztahu víc stresu a úsilí, než za co to celé stojí, jsem to právě já.

Když zastavím u jejího domu, natáhne se po klice, ale já ji zarazím. „Víš, myslím, že je moudré, že se tomu dramatu vyhýbáš. Ale jestli ti ten malej čarodějskej zmrud bude dělat problémy, nakopu mu prdel.“

Usměje se a zakroučí na mě hlavou. „Je mi jasné, že si myslíš, kdovíjak se nechováš rytířsky. A já oceňuju, že na mě dáváš pozor, ale mlácením blbců nic nezlepšíš.“

„Aspoň svoji náladu,“ zavtipkuju.

„Přesně tak. Chceš mlátit kluky, kteří si ze mě dělají srandu, protože se pak sám cítíš líp.“

„A co chceš ty, Šmoulinko?“ zeptám se. Většina modrých vlasů už jí odrostla, ale přezdívky se člověk těžko zbavuje.

Sophie si povzdechne. „Hlavně někoho, kdo mě odveze na večer s D&D, aniž by nadával Pánovi jeskyně.“

„Vždyť mě zabil!“

„Tím svým neuváženým házením ses zabil sám,“ namítne. „Jasně jsem tě varovala, ale ty jsi skrz naskrz barbar. Ničit, rozbíjet, zabít,“ prohlásí. Očividně se mi vysmívá.

„Myslel jsem, že o to přesně jde.“

„Očividně potřebuješ poradit. Potřebuješ přítelkyni, kterou budeš pro jednu opravdu poslouchat. Najdi ji a přiveď ji, aby si zahrála s námi.“

Zvednu na ni obočí. To není moc pravděpodobné.

Když si všimne mojí neochotné reakce na svůj nápad, zasměje se a otevře dveře od auta. „Nebo zůstaň pořád stejným sebestředným barem, který se nechá každý týden zabít.“

„Znamená to, že jsem pozvaný i na příští pátek?“ zeptám se.

Vyleze ven. Usměje se, obrátí oči v sloup a nakoukne zpátky do auta. „Víš doufám, že mě tam vozit nemusíš? Můžu tam jet s kamarádkou nebo tak něco.“

„Co bych to byl za staršího brácha, kdybych tě nechal jet na D&D beze mě?“

„Popravdě... jsem spíš tvoje nevlastní teta.“

„Tohle už nikdy neříkej,“ odpovím suše. „A navíc – i když mě ten kouzelnický čurák števe, chodím tam s tebou rád. Vypadám s tebou hustácky, Šmoulínko.“

Zasměje se a znovu zakroučí hlavou. „Díky, Beau. Uvidíme se příští týden.“

„Domluveno,“ řeknu. Ona zavře dveře a vykročí k domu.

Cestou domů přemýšlím, že bych ji tam možná měl nechat vozit někoho jiného. Začal jsem s tím jako laskavost Charlie, ale teď už jí nic nedlužím.

Maggie

„Jsem husa.“ Stojím ve vchodu úplně prázdného, dvoupatrového domu, který teď patří mně, a slyším, jak se jemná ozvěna mého hlasu odráží od dřevěné podlahy, jež by potřebovala trochu zrenovovat, a prázdných stěn, které by potřebovaly čerstvě vymalovat. „Já jsem taková husa!“ zařvu a tentokrát si užívám, jak se můj hlas odráží v obrovském prázdném prostoru.

Moje šestatřicetkilová německá doga Ringo se cvalem vrátí do místnosti poté, co náš nový dům důkladně očichala. Zjevně se stěhování obává o dost méně než já, zvláště když k domu patří zahrada, kterou si může užívat.

Když přejdu ke kuchyni v zadní části domu, moje podpatky klapou o podlahu. Položím kupní smlouvu na kamennou desku – která se díkybohu zdá být v docela dobrém stavu – a ze všech sil se pokusím vidět to tu takové, jako by to mohlo být, ne jen rez, prach a špínu.

Do čeho jsem se to proboha namočila? Proč svobodná třicátnice potřebuje tak obří dům? To, že Emerson Grant vlastní španělské koloniální sídlo o rozloze více než tři sta metrů čtverečních, ještě neznamená, že bych ho měla vlastnit taky. Přesto tu teď nějakou záhadou stojím s klíči v ruce.

Proč bych ale neměla mít velký dům? To, že jsem svobodná, ještě neznamená, že si ho nezasloužím. Můžu si ho dovolit. Můj předchozí dům byl fajn, ale ložnice pro hosty mi sloužila i jako pracovna, což nebylo zrovna pohodlné, když jsem ji dva měsíce sdílela s Hunterem.

Teď mám pokoj pro hosty a k tomu kancelář, což si sakra zasloužím.

Venku prásknou dveře od auta a za chvíli se ozve jemné zaklepaní na dveře.

„Pojď dál!“ zavolám, protože vím, že je to jeden z chlapů. Otočím se a s úlevou sleduju, jak dveřmi prochází Hunter ve sportovních šortkách a tričku. Ringo ho přivítá jako obvykle tím, že se mu přitulí k boku, a Hunter ho za to odmění podrbáním za ušima. Neřekla bych, že jsme si s Hunterem předtím byli až tak blízcí, ale poté co u mě hledal sám sebe a rozhodl se nakonec přiznat, že je gay, jsme se hodně sblížili.

Což znamená, že ještě než se zavřou dveře, okamžitě si přečte výraz lítosti a výčitek v mojí tváři.

„Ale ne...“ řekne, překročí prostor mezi námi a sevře mě v náruči. „Neplač, Mags.“

„Já nepláču. Jen se lituju.“

„Proč? Protože sis koupila krásný dům?“

„Ne. Protože jsem si z rozmaru koupila obrovskou barabiznu na spadnutí a teď musím vymyslet, čím ji zaplnit.“

„Myslíš třeba manželem a dětmi?“ zeptá se pobaveně a od-táhne se ode mě.

„Bože, ne!“ odpovím a strčím ho do hrudi. „Ne všechny ženy potřebují manžela –“

„To byl vtip!“ zasměje se. „Snažil jsem se odlehčit náladu. Víš, že jsi tím myslela nábytek.“

Zpražím ho pohledem, odtáhnou se od něj a opřou se o linku. „Když je řeč o dětech, jak se má Isabel?“

„Je připravená začít rodit a nenávidí svůj život.“

„To je mi jasné. Kdy má termín?“

„Až za čtyři měsíce, ale doktor říkal, že tak dlouho to nejspíš trvat nebude.“

Soucítěně zkřívím obličej. Když jsem Isabel viděla naposledy, vypadala, že každou chvíli praskne, a takhle bude muset prožít ještě celé léto. Na druhou stranu musím uznat... že jen zářila. Pro její dobro doufám, že ty děti jsou Hunterovy, a ne Drakeovy. Nikdo by neměl snášet porod potomků toho obřího vikinga, natož dvou najednou.

„Jsi nervózní?“ zeptám se.

„Z toho, že budu otcem? Neuvěřitelně. Ale ne z věcí kolem dvojčat. Spíš se bojím, co bude, až budou starší. Co když mě budou nenávidět? Co když nám budou mít za zlé náš životní styl? Vidím, čím si prochází Emerson s Beauem. To mě děsí.“

Přikývnu. Jeho strach naprosto chápu. Emerson je z nás zatím jediný, kdo vychovává dítě, a jeho vztah se synem je přinejlepším komplikovaný. Beau neměl zrovna radost, že jeho otec vlastní erotický klub, a za trest s ním šest měsíců nemluvil. Což znamená, že jsme o něm během té doby od Emersona neslyšeli ani slovo. A pak, aby Emerson ještě přilil olej do ohně, sbalil Beauovu bývalou přítelkyni. Od té doby jsou ti dva jako oficiální mluvčí Klubu napjatých otcovsko-synovských vztahů.

Takže jo... jestli je tohle nejlepší příklad otcovství, který Hunter má, nedívám se mu, že je trochu nervózní.

„No vsadím se, že tvoje děti nebudou náročná, sebestředná a rozmazlená děcka. Takže bych si s tím moc hlavu nelámala.“

„To bylo kruté!“ odpoví se smíchem.

„Řekla jsem to nahlas?“ dodám s rošťáckým úsměvem.

Oba se ještě smějeme, když se znovu otevřou dveře. Tentokrát dovnitř vstoupí Garrett, který samozřejmě nikdy neklepe.

„O co jsem přišel?“ zeptá se.

„Ale o nic,“ řekne Hunter. Zjevně nechce dát před Garrettem najevo, že právě pomlouváme syna jeho nejlepšího kamaráda. Ne že by si Garrett taky určitě nepřisadil.

Zatímco prochází domem a prohlíží si ho, obdivně hvízdne. „Pěkné místo, Mags.“

Pokrčím rameny a přinutím se k úsměvu. „Díky. Bude tu ještě hodně práce.“

„No jestli to někdo zvládne, tak ty.“

Opravdu? Chlapi si zjevně myslí, že miluju těžkou práci. Jako by to, že ji všechnu zvládnou, automaticky znamenalo, že po ní taky toužím.

„Tohle fakt nemusíte dělat. Mohla jsem si klidně najmout stěhovací firmu.“

„A připravit se o všechnu tu zábavu?“ zasměje se Garrett. „Krom toho si to u tebe musíme trochu vylepšit. Vzhledem k tomu, že si myslíš, jaká jsme banda arogantních kretěňů.“

„To jsem nikdy neřekla!“ namítnu a plácnu ho po rameni.

„Kdy si Emerson Grant naposledy ušpinil ruce?“ zavtipkuje Hunter. „Tohle mu jenom prospěje.“

Zakroutím hlavou a zasměju se.

Hunter se podívá na mobil a přečte si zprávu. „Drake už je se stěhovákem skoro tady.“

Vtom se dveře znovu otevřou. Všichni zůstaneme překvapeně zírat, když dovnitř vejde Emerson. Je ležérně oblečený, jako by se chystal pomáhat s vykládáním stěhovacího vozu – což je přesně to, co bude za chvíli dělat.

„Ani jsem netušil, že vlastní obyčejné tričko,“ zamumlá Hunter.

„To jsou... tenisky?“ zeptá se Garrett.

„Nechte ho na pokoji, chlapi,“ zarazím je. „Očividně si nechtěl ušpinit svůj oblek od Armaniho.“

Emerson se zamračně zastaví u dveří. „Ha ha. Fakt vtipné.“

Náš smích náhle přeruší nečekaný host, který projde dveřmi za Emersonem. Beau vypadá nejistě a nabručeně. Zastaví se ve vchodu mého nového domu a rozpačitě nám zamává.

„Napadlo mě, že by se nám hodila pomoc,“ řekne Emerson a ukáže na svého syna.

„Od někdo mladšího třiceti let,“ dodá Garrett.

Stojím tam jako opařená. Určitě uběhlo nejmíň pět let od chvíle, co jsem Emersonova syna viděla naposledy. Rozhodně si nepamatuju, že by vypadal takhle. Má široká ramena, silné paže a zlatavě opálenou kůži.

V pokoji zavládne napětí a já si uvědomím, že bych asi taky měla něco říct.

„Samozřejmě!“ vykoktám. „Díky, žes přišel, Beau.“

„Nemáš zač,“ zamumlá rozpačitě.

„Neviděla jsem tě celé roky. Skoro jsem tě ani nepoznala,“ odpovím a on se na mě napjatě usměje. Když slyším, jak to říkám, zním si fakt staře. Ale je to pravda. Beaua si pamatuju jako sedmnáctiletého spratka, ne jako dospělého muže.

Když si všimnu, že se Emerson rozhlíží kolem, celá ztuhnu a modlím se, aby si nevšiml odřených prken a kapajícího kohoutku. Ne že bych si tenhle dům za milion dolarů koupila proto, abych na něj udělala dojem. Ale cítím, jak sama sebou opovrhuju za to, že mám dům, který není tak hezký jako ten jeho. Zvlášť když máme stejnou pracovní pozici a bereme stejný plat.

Skoro bych si přála, aby se vysmál drobnostem, kterých si všímám jen já. Ale on to samozřejmě neudělá. Místo toho se usměje, přistoupí ke mně se široce rozpřaženýma rukama a vtiskne mi na tvář přátelský polibek. „Moc krásný dům, Maggie. Gratuluju.“

Je dost těžké soupeřit se samotným panem Dokonalým. Je bohatý a chytrý, všechno má pod kontrolou a svět mu v podstatě bez námahy leží u nohou. Skutečnou třešničkou na dortu je navíc fakt, že Emerson Grant se ke mně za celou dobu naší spolupráce nikdy nechoval špatně. Možná právě proto mě tolik bolí, že nevidí – nebo spíš neuznává – nevyrovnaný poměr sil mezi námi dvěma.

Každý běžíme jiný závod, i když chceme protnout stejnou cílovou čáru.

„Díky, Emersone,“ zamumlám s úsměvem, když se ode mě odtáhne.

Venku dvakrát hlasitě zatroubí klakson, což znamená, že Drake právě parkuje s dodávkou naloženou všemi mými věcmi.

„Už je tady,“ prohlásí Hunter a vyvede celou smečku mých přátel vstupními dveřmi.

Emerson se u mě chvíli zdrží a soustředěně si prohlíží můj obličej. „Všechno v pořádku?“

S předstíraným úsměvem přikývnu.

Uvnitř si ale říkám, že ne. Všechno není v pořádku. Právě jsem si koupila dům, který nepotřebuju a který bude vyžadovat spoustu práce, po jaké rozhodně netoužím. To všechno jsem udělala jen proto, abych dokázala, že jsem stejně úspěšná jako on. V hloubi duše vím, že ten dům nejspíš použiju k tomu, abych zakryla něco, co jsem ještě nestihla prozkoumat v terapii. A aby toho nebylo málo, už skoro dva roky jsem si pořádně nevrzla a na randění jsem úplně rezignovala. Ať se podívám, kam chci, jediní muži, kteří o mě mají zájem, jsou nudní rozvedení chlapi středního věku s obrovským egem a malým penisem.

Nebojím se strávit život sama. Vlastně mi to vůbec nevadí, ale už mě nebaví být neuspokojená a děsí mě, že nejlepší léta života mám za sebou. Na rozdíl od sexy boháče, kterému je teď něco přes čtyřicet, jsem já čtyřiatřicetiletá workoholička, která nikdy nebude hrát hlavní roli v něčí fantazii.

Takže krom toho, že budu pravděpodobně žít a umírat o samotě, jsem ještě odsouzená k tomu, abych strávila další léta i sexem o samotě.

„Jo, je mi skvěle,“ zalžu s úsměvem a Emerson mi to spolkne. Obejme mě kolem ramen a odtáhne ke dveřím, aby mně a dalším čtyřem mužům pomohl vyložit všechno, co vlastním, do tohoto obrovského domu, který má fungovat jako léčivá záplata na mých emocích.

Vážně moc bych ho chtěla nenávidět, ale on mi to naprosto znemožňuje.

PRAVIDLO 3:

*Víno a přátelé jsou
nebezpečná kombinace*

Maggie

O dvě hodiny později nás všech šest sedí na mé dosud ještě igelitem potažené sedací soupravě. Jsme vyčerpaní z vykládací dodávky. Venku se najednou ozve klakson.

„Holky už jsou tady,“ oznámí Hunter a zvedne ke rtům vychlazené pivo.

„Holky?“ zeptám se.

„Jo, chtěly, abychom jim dali vědět, až skončíme. Měly v plánu tě překvapit,“ odpoví Garrett.

„To snad ne...,“ řeknu opatrně.

Emerson se zasměje. Možná je jediný, kdo vnímá, že mi to s holkami moc nejde. S muži nemám problém. Vždycky jsem s nimi pracovala a jsem na ně zvyklá. Jsou pro mě jednodušší. Holky mám vážně ráda, ale je to s nimi vyčerpávající.

Sice tím nejlepším možným způsobem, ale pořád... vyčerpávající.

„Kolaudace!“ vykřikne Mia a vrazí do dveří s hromadou krabic s pizzou v náručí. Přestože bych jim nejradši řekla, že jsem na společnost příliš zpocená a vyčerpaná – nemluvě o tom, že všechny moje věci jsou v krabicích –, jejich energie je až moc nakažlivá na to, abych ji ignorovala. Ach, kéž by mi bylo zase dvaadvacet.

Charlie následuje Miu s krabicí vína a balením plastových kelímků.

Nakonec se dovnitř dobelhá Isabel, která v kalhotách na jógu vypadá překvapivě sexy – vzhledem k tomu, že je těhotná. Já proti nim vyhlížím, jako bych právě vylezla z popelnice.

„To jste nemusely,“ řeknu, vstanu a obejmů je na uvítanou. Všechny čtyři zamíříme do kuchyně a kluky necháme v obýváku. Mia neztrácí čas a okamžitě se pustí do otvírání vína.

Zatímco si povídají a roznášejí ostatním jídlo a pití, usadím se v rohu kuchyně a zkontroluju pracovní e-mail pro případ, že dneska ještě něco přišlo. Kluci se v obýváku drží stranou, zatímco holky se baví dál spolu – většinou o Isabel, která se teď opírá předloktími o kuchyňský ostrůvek a nechává svoje břicho volně viset dolů. Vypadá, že se jí od vši té tíhy ulevilo.

„Panebože, Isabel, přinesu ti židli!“ vykřiknu a vyskočím na nohy.

„Jsem v pohodě, vážně,“ namítne, ale já na ni mávnu rukou a rychle se vydám do jídelny. Je zavalená krabicemi. Židle jsou naskládány podél stěny a nedá se k nim úplně dostat. Kdybych se ale naklonila přes stěnu z krabic, nejspíš se by mi podařilo jednu židli z hromady zvednout. Natáhnu se a málem se u toho překotím. Cítím, jak mi šortky vyjíždějí nahoru po zadku a chladný vzduch z klimatizace se mi otírá o spodní stranu půlek.

„Potřebuješ pomoci?“ zeptá se najednou hluboký hlas. Leku se, vykřiknu, ztratím rovnováhu a spadnu hlavou napřed přímo do hromady krabic. Těsně předtím, než se ocitnu v úplně svislé poloze s hlavou dolů, ucítím, jak mě pár pevných rukou chytne za boky a vytáhne zpátky nahoru. Nakonec mě přitiskne k pevné stěně teplých svalů.

„Není ti nic?“ zeptá se mě. Těsně u ucha se mi ozve jeho chladný a trochu neznámý hlas. Když otočím hlavu, pohlédnu přímo do pronikavých očí Beaua Granta. Okamžitě se mě zmocní rozpaky.

Nemohl to být Drake. Ani Hunter, Garrett, a dokonce ani Emerson.

Musel to být Beau.

„Jsem v pořádku. Děkuju,“ řeknu a snažím se vyprostit z jeho sevření. Jeho ruce však stále svírají moje boky. Když konečně ustoupí, přísahala bych, že moje teplota stoupla tak na čtyřicet stupňů.

„Můžu ti něco podat?“ zeptá se s lehkým pousmáním. Vyhlednu za jeho mohutné tělo a doufám, že nikdo jiný si právě nevšiml Emersonova syna ve velmi kompromitující pozici hned za mými zády. Nejspíš vypadal, jako by se mě snažil ošukat na hromadě krabic.

„Hm... jo. Židli pro Isabel, prosím.“

Přikývne. „Ano, madam.“ Sleduju, jak se obratně natahuje přes všechny ten nepořádek a bere do ruky židli. Košile se mu vyhrne natolik, že odhalí jeho vypracované břišní svaly a jemný chomáč tmavých chlupů.

Na co to kurva myslíš, Maggie? vynadám si v duchu a přinutím se od něj odvrátit zrak.

Mohutnou rukou pevně sevře nohu židle, přenesse ji přes moji hlavu a postaví ji přede mě na podlahu.

„Děkuju,“ zamumlám, zvednu ji a zamířím s ní do kuchyně. Jdu směrem ke dveřím a cítím, jak se za mnou Beau upřeně dívá, dokud mu nezmizím z dohledu.

„Fajn, Maggie, musíme se tě na něco zeptat,“ řekne Charlie nadšeně, když znovu vejdu do kuchyně a postavím židli za Isabel.

Zarazím se a skepticky se na ni zadívám.

„Na co se musíte zeptat?“

„Kdy tě, proboha, uvidíme s nějakým krasavcem?“ dořekne za ni Mia.

„Aha.“ Zakroučím hlavou a natáhnu se pro plastový kelímek, abych ho naplnila červeným vínem. „Jsem v pohodě. Nepotřebuju se s nikým usadit.“

„Nemluvíme přece o usazování,“ namítne Charlie a ztiší hlas. „Mluvíme o píchání, Maggie.“

Málem vyplivnu doušek merlotu. „Ještě jednou... jsem v pohodě.“

„Lhářko,“ zamumlá do lahve s vodou Isabel.

Odfrknu si. „Zrádkyně.“

„Je to pravda,“ namítne. „Znám tě už roky a nikdy jsem tě s nikým neviděla. Jak je to vůbec možné? Máš snad tajného milence?“

„Óóó,“ protáhne Mia a přikročí k nám blíž.

Se smíchem jí odpovím: „Jediný milenec, kterého mám, se mi vejde do ruky a nezajímá ho, jestli jsem nalíčená nebo oholená.“

„Musíme tě s někým seznámit,“ odpoví Charlie. „Jaký je tvůj typ?“

„Znovu opakuju... ten, co se mi vejde do ruky,“ odpovím a opět se napiju.

Mia přimhouří oči. Zatímco se na mě dívá, začínám mít zlověstný pocit, že na mě chystá něco, co se mi nebude líbit.

„Co je?“ zeptám se.

„Co ti vyšlo v testu úchylek?“

Sevře se mi žaludek. Ten hloupý kvíz. Nevyplnila jsem ho před sedmi lety, když ho Hunter vyvíjel pro naši aplikaci, a nehodláním s tím začínat ani teď. Nepotřebuju nějaký pitomý osobnostní kvíz z Bravíčka, který by mi řekl, co se mi bude líbit v posteli. A rozhodně to nezpůsobí, že se mi na prahu zázračně objeví nějaký dokonalý muž.

Vlastnit erotický klub byla pro mě už tak dost velká změna. Nikdo zřejmě nechápal, jak moc mimo komfortní zónu jsem se v klubu při jeho otevření ocitla. Sex nebyl něco, co bych byla zvyklá vídat na dennodenní bázi. Bylo i tak dost těžké poslouchat, jak o něm kluci pořád mluví. Takže zatímco si ti tři užívali v Klubu zhýralců, já jsem strávila poslední roky ve stavu rozrušení, zahlcení a strachu.

Měla bych lhát a předstírat, že mě za dobu, co jsem v klubu, nic neoslovilo? Ne, samozřejmě že některé věci mi utkvěly v paměti víc než jiné. Líbilo se mi sledovat Chlípnu madam, jak si užívá coby domina ve voyeurských místnostech. Nechat se unést představivostí při zásobování pokoje se svazovacími pomůckami. Slyšet, jaké zvuky vycházejí z pokoje určeného k výpraskům.

Ale pokaždé když jsem se přistihla, že třeba jen na okamžik zírám, nebo jsem strávila na svůj vkus příliš dlouhou dobu ve voyeurské chodbě, vkradl se do mě stud a já jsem se tam nedokázala vrátit.

Dokážu vlastnit sexuální klub. Jen tam nedokážu být.

„Ehm...“ zamumlám.

„Vyplnila sis ten kvíz, že jo?“ zeptá se Charlie.

„Co když jsem čistě konvenční a jsem na to hrdá?“ odpovím.

Mia si odfrkne. „Tomu nevěřím.“

„No je jen jeden způsob, jak to zjistit.“ Charlie natáhne ruku, jako by čekala, že jí něco podám. Upřu na ni zmatený pohled. „Telefon, prosím.“

„V žádném případě,“ odpovím.

„Ale no tak. My všechny už jsme ho vyplnily,“ namítne. „A nic na tom seznamu nemůže být šílenějšího než cokoli z toho, co jsme samy dělaly. Isabel se nechává píchat dvěma kluky najednou. Mě v klubu vydražili ve spodním prádle a Mia... no Mia se očividně ani trochu nestydí.“

„Ne,“ odpoví Mia hrdě a já se rozesměju. Je to holka, která masturbaci používá doslova jako divadelní představení, takže je tím posledním člověkem, před kterým bych měla být v rozpacích.

Je zjevné, že se nehodlají jen tak vzdát, takže telefon s povzdechem předám Charlie.

Rychle otevře klubovou aplikaci, které se už v mém mobilu léta skoro nikdo nedotkl. Stáhla jsem si ji, když jsme začínali, ale nikdy jsem ji nepoužila. Účelem aplikace je spojit

uživatele na základě zvláštní formy kompatibility – jejich úchylek. Voyery s exhibicionisty. Dominantní partnery s těmi submisivními. Sadisty s masochisty. Mě absolutně nic z toho nezajímá, takže jsem se ji nikdy neobtěžovala vyzkoušet.

„Dobře, otázka číslo jedna...“ spustí Charlie a já zvednu ruku.

„Počkej, potřebuju víc vína.“

„Měly bychom z toho udělat pijanskou hru! Pokaždé když odpoví ne, napijeme se,“ dodá Mia s šibalským úsměvem.

„Umřeš na otravu alkoholem,“ odpovím.

Holky se zasmějí a já otočím páčkou na krabici s vínem, abych si naplnila sklenici. Víno sahá víc než do poloviny. „Tak jo, ptej se.“

„Jsi spontánní?“

„Ne,“ odpovím a obě se napijeme.

„Posouváš ráda svoje vlastní hranice a limity?“

„Ne.“ Napijeme se.

„Porušuješ pravidla?“

„Ne.“ Znovu se napijeme. „Vidíš. Já ti to říkala.“

„Vzrušuje tě představa, že způsobuješ bolest druhým?“

Ústa se mi už už zkroutí do slova ne, jenže zaváhám příliš dlouho.

„Aha...“ vypískne Mia, když si všimne, že jsem se odmlčela.

„Mám tam vyplnit možná?“ zeptá se Charlie.

Víno mi zamlžuje mozek, ale čím víc o tom přemýšlím, tím víc je představa, že si někoho najdu jen proto, abych ho viděla trpět, opojná. Je to totéž co vzrušení?

„Ehm... jasně. Vyplň tam možná.“

Mia na mě momentálně zírá se rtem sevřeným mezi zuby, jako by věděla něco, co já ne.

Charlie mi položí spoustu dalších otázek, na které dostane velmi rozhodné ne. Nechala bych si od někoho olizovat nohy? Líbilo by se mi být něčí subina? Byla bych ochotná předat partnerovi úplnou kontrolu nad svým životem?

Ne. Ne. Rozhodně ne.

Za chvílku už jsme všechny tři řádně opilé a chechtáme se otázkám do té míry, že jejich čtení musí převzít Isabel, protože Charlie začíná být pěkně pod parou.

„Vzrušuje tě představa, že bys svému partnerovi odepřela rozkoš?“

„Co to má sakra znamenat?“ zeptám se jich s opileckým chichotáním.

„To znamená, že bys ho nenechala, aby se udělal!“ odpoví Mia až příliš hlasitě.

„Pssst,“ řeknu a podívám se směrem k obýváku, kde nás ale kluci téměř ignorují a vedou vlastní rozhovor. Malá část mého já touží vědět, o čem se baví. Diskutují beze mě o klubu? Vážně bych tam měla jít a zjistit, o co přicházím, ale když se mým směrem podívá pár nádherně modrých očí a Beauovi se na tváři objeví hravý úsměv, otočím hlavu zpátky ke kuchyni, abych se vyhnula jeho odzbrojujícímu pohledu. Bože, doufám, že neslyšel, o čem se tady bavíme.

„Maggie... odpověz na otázku.“

„Ehm... nenechat ho, aby se udělal? To vážně někoho vzrušuje?“ zeptám se.

„Samozřejmě. Už jsem to párkrát udělala. Je to zábava,“ odpoví Mia a pokrčí rameny, jako by o nic nešlo. „Využiješ ho, aby ses udělala, a pak ho prostě mučíš, dokud tě nebude prosit, abys ho nechala vyvrcholit.“

Trhnu sebou. Představa jí a Garretta v téhle situaci se mi zrovna moc nelíbí, ale nebudu lhát... jinak je celkem láková.

„No... kolikrát se udělají, aniž by to nechali udělat nás,“ řeknu, ale pak okamžitě zavřu pusy. Nechtěla jsem to říct nahlas.

„Opravdu ti musíme najít lepší muže, než s jakými jsi dosud byla,“ odpoví Isabel s lítostivým výrazem ve tváři.

„A přesně to teď děláme. No tak, Maggie. Odpověz na otázku!“ vyštěkne Charlie.

„Ano! Dobře... ano. To mě tak trochu... vzrušuje.“

Všechny tři propuknou ve vzrušené chichotání, zatímco se moje tváře rozpálí doruda. Nemůžu uvěřit, že jsem jim přiznala něco takového.

Najednou se mi na otázky odpovídá o něco snáz – zvláště když už nejsem dost střízlivá na to, abych o nich moc přemýšlela. Prostě mi bez váhání vylétnout z úst.

Chtěla by ses o svého partnera dělit s ostatními? Ne.

Chtěla by ses ke svému partnerovi chovat jako k otrokovi? Možná.

Miluješ kontrolu nad situací a ráda dopředu víš, co tě v ložnici čeká? Ano.

Chtěla bys, aby tě partner při sexu oslovoval správným titulem? Možná.

Dáváš přednost tomu, aby byl tvůj partner mladší, nebo starší než ty? *Opravdu se mě na to ptá?*

Mladší.

Když Isabel dojde na konec kvízu a začnou se generovat výsledky, víno je pryč. Se zatajeným dechem čekáme. Jakmile překvapeně zvedne obočí, málem vykřiknu.

„Co mi vyšlo?“

„Maggie... ty jsi –“

„Co tady děláte, děvčata?“ zeptá se Emerson, který najednou vejde do kuchyně. Vytrhnu Isabel telefon z ruky tak rychle, až je to skoro hrubé.

„Ale nic...“ odpoví Charlie s upjatým úsměvem ve tváři a přesune se ke svému partnerovi. Prohlédne si ji a zvedne na ni obočí.

„Ty jsi opilá?“ zeptá se.

Zrůžoví jí tváře. „Možná.“

Rychle ji poplácá po zadku a ona se smíchem vyjekne a zaboří mu obličej do hrudi. Políbí ji na temeno hlavy a já ucítím potřebu odvrátit zrak. Jejich neustálé láskyplné projevy na veřejnosti mě pokaždé rozhodí. Jsou roztomilý pár a je jasné, že jsou do sebe až směšně zamilovaní, ale vždycky když se

dotýkají jeden druhého v naší společnosti, mám pocit, že narušuju jejich soukromí.

Rychle odvrátím pohled od jejich mazlení a zjistím, že Beau na mě znovu zírá. Hledí na nás z obývacího pokoje, ale místo aby se soustředil na svého tatku a svoji bývalou přítelkyni, dívá se na mě. Naše pohledy se setkají jen na okamžik, než uhnu očima, ale napadne mě, jestli pozorovat ty dva, jak se dotýkají, není pro něj ještě těžší než pro mě.

♦♦♦

Všichni se jeden po druhém začnou párovat a sunout se ke dveřím. Isabel se přitiskne k Hunterovu boku a oba následují Drakea. Mia se přivine ke Garrettovi, který jí do ucha šeptá něco, co soudě podle koketního úsměvu na její tváři opravdu nechci vědět. A Emerson vede Charlie ven ke dveřím s ochranným dotekem na jejích zádech.

„Užij si ty výsledky,“ řekne Charlie, než zmizí za dveřmi.

„Jaké výsledky?“ zeptá se Emerson, ale já jen zakroutím hlavou a vystrčím ho ven.

„Do toho ti nic není,“ zamumlám.

Když se otočím a zjistím, že tam Beau zůstal sám, zdvořile se na něj usměju. „Ještě jednou díky za pomoc.“

„Žádný problém.“

S rozpačitým pohledem mým směrem následuje tatku ke dveřím a já je za ním jemně zavřu. Jakmile je dům prázdný a já se znovu ocitnu o samotě, rychle se vrátím do kuchyně, kde leží na lince displejem dolů můj telefon.

Rychle ho zvednu a otevřu aplikaci, abych se podívala na výsledky.

Při pohledu na displej se mi z úst vydere smích.

Domina, pán/paní, krotitel/ka spratků.

U toho posledního se rozesměju ještě hlasitěji. Panebože, ten kvíz je vtíp! Tohle prodáváme našim zákazníkům? Je to směšné.

Zaprvé nejsem žádná domina. Dokážete si mě vůbec představit v černé kůži s bičíkem, jako bych byla Chlípna madam? Ani náhodou.

A krotitelka spratků zní vyloženě komicky. Jako by mě ostatní už tak dost nevnímali jako svoji mámu. Teď po mně dokonce i můj vlastní test úchylek chce, abych někomu dělala chůvu.

Bez dalšího přemýšlení aplikaci zavřu, pak rychle uklidím kuchyň a upřu pohled na nepořádek v krabicích a zařizení, které čekají, až je roztřídím. Co si to namlouvám? Zaplést se s někým přes aplikaci je to poslední, co teď potřebuju. S tímhle domem mám očividně práce víc než dost.

A rozhodně nepotřebuju nějakého spratka, kterého bych krotila.

PRAVIDLO 4:

Sebestřední kreténi si nezaslouží šťastný konec.

Beau

„Kam jdeš?“ zarazí mě mámin hlas. Zastavím se s jednou nohou ven ze dveří.

„Na oběd s tátou,“ odpovím pomalu a při zmínce o otci čekám na nevyhnutelné zasyčení nebo výsměch. Nikdy si nenechá ujít příležitost, aby o něm řekla něco jedovatého.

„Co chce tentokrát?“ zeptá se s odfrknutím.

A už je to tady.

„Myslím, že se mnou chce jenom strávit nějaký čas.“

Zasměje se, scrolluje přitom v mobilu a ani nezvedne oči.

„Tvůj otec rozhodně ne. Emerson pořád něco chce.“

Obrátím oči v sloup a kousnu se do jazyka. Zaplést se do nekonečné hádky mezi rodiči je opravdu lákavé, ale myslím, že bych se radši nechal vláčet obličejem po betonu. Vlastně to mezi nimi není tak úplně hádka. Táta se občas ptá, jak se mámě daří, ale to je asi tak všechno. Ona má ale o něm celé přednášky. Většinou jen přikyvuju, jako bych s ní souhlasil. Už jí ty lži ale nebaštím tolik jako dřív.

To je tak těžké se na mě podívat, říct mi, abych dobře dojel, popřát mi hezký den nebo se zeptat, jak se cítím? Zřejmě ano, protože jediné, co slyším, když si strkám klíče do kapsy

a otvírám vstupní dveře, je: „Pozdravuj ho.“ Což je samozřejmě vtíp. Máma nosí svoji zahořklost jako brnění proti mému otci... kterému je to upřímně řečeno jedno. Když se dozvěděla o něm a Charlie... pohár její zloby přetekl.

Snažím se u ní nezůstávat moc dlouho, abych to nemusel poslouchat. Čím dřív si našetřím na vlastní byt, tím líp. Jako by mě doma pomalu trávila a já netuším, jak dlouho ještě vydržím dýchat jedovaté výpary, než taky začnu být malicherný a zahořklý.

Samozřejmě že šetřit by pro mě bylo mnohem snazší, kdybych si dokázal udržet práci. Ale když si člověk vezme příliš mnoho volných večerů, aby svoji „mladší sestru“ (nebo nevlastní tetu?) odvezl na večer s D&D, nevyhnutelně to skončí tím, že ho zaměstnavatel požádá, aby se už do práce nevracel.

Stejně jsem se na práci v kuchyni nehodil. Nebo na úpravy zahrad. Ani do kavárny.

Když přejdu zahradou na příjezdovou cestu, koutkem oka zahlédnu pohyb. Na druhé straně mého auta někdo stojí. Jakmile uslyším zvuk hliníkové plechovky dopadající na chodník, tryskem vyrazím vpřed, abych se podíval, co se to sakra děje.

„Hej!“ zařvu, jakmile spatřím nějakého muže, který peláší po naší příjezdové cestě směrem k silnici. Zrovna když vyrazím, abych se pustil za ním, zarazí mě pohled na červený sprej po celém boku mého auta.

VYPADNI ODSUD, ÚCHYLE.

Co – to – kurva...? Úchyle? Dělá si ze mě někdo prdel?

Trvá jen chvílku, než mi to dojde. Otočím se od auta, podívám se k domu a všimnu si něčeho přilepeného na dveřích, co mi při odchodu uniklo. Je to vytištěný článek z internetové stránky s černobílým obrázkem tátova klubu. Strhnu ho a přečtu si titulke: *Zvrácený podnik v Briar Pointu: občané sepsali petici za zrušení odporného klubu.*

Někdo si asi na internetu vyhledal Emersona Granta a našel tuhle adresu. Táta je tu zjevně pořád uvedený jako majitel.

„Špatnej dům, kreténe!“ vykřiknu, i když chlápek už je dávno pryč. „Fakt skvělý, kurva...“, zamumlám a prohlédnu si škody na autě. S tímhle v žádném případě nikam nepojedu. Ale jestli tu to auto takhle nechám a táta pro mě přijede, mámě se naskytne příležitost strkat mu to před obličej ještě dalších deset let.

Popadnu z garáže roli lepicí pásky a rychle zapracuju na tom, abych zakryl co nejvíc spreje. Páska mi ale rychle dojde. Ani zdaleka na nápis nestačí. Každý si pořád snadno přečte šmouhu načmáranou na karosérii.

Fakt úžasný, kurva.

Zatnu zuby, nasednu do auta a hodím zmuchlaný článek na sedadlo spolujezdce. Pak nastartuju a vyjedu z příjezdové cesty. Slovo ÚCHYL je stále z větší části viditelné. Ještě že táta nebydlí daleko.

♦♦♦

„Je mi to moc líto, Beau,“ vykoktá táta, zatímco odhaduje škody. Stojíme v jeho garáži, kde má spoustu místa na to, abychom tam mohli zakrýt můj nádherný nový nápis. Oba na něj nepřestáváme zírat. „Můžeš si půjčit moje auto, dokud to neopravíme.“

Zatnu zuby a vyhnu se jeho pohledu.

„Ti lidé nám už několik týdnů bezdůvodně vyhrožují. Netušil jsem, že se sníží k vandalismu. Měli bychom to nahlásit na policii.“

„Prostě to oprav,“ zabručím a odvrátím od něj pohled.

„Mrzí mě to, Beau.“

„Jo, to už jsi říkal. To nic. Pojdme si dát něco k jídlu.“

Odkašle si, odemkne své auto a oba do něj nasedneme. Zapnu si bezpečnostní pás a zeptám se: „Proč vlastně chodíš k máminu domu?“